

РЕШЕНИЕ

№ 2915

гр. София, 05.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 12.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **11110** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Делото е образувано по подадена от адвокат – пълномощник жалба, вх. № 34450/03.11.2020 г. от името на М. Я. Х. – гражданин на Република С. М., против постановен на 19.10.2020 г. от завеждащ Консулската служба на РБ в Б. - Р. С. М. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“ за дългосрочно пребиваване в РБ, по Заявление, рег. № BTL20000056/21.08.2020 г.

В съдебното производство жалбоподателят не се явява и не е представляван. С жалбата са представени: удостоверение за сключен на 13.12.2015 г. граждански брак с българския гражданин М. В.; декларация от същата, М. Х. да бъде регистриран на адреса в [населено място], на който я пребивава; потвърждение от банка в С., за налична банкова сметка, на името на Х., с налична сума от 2 000 евро; декларация от двамата съпрузи, че бракът им не е фиктивен; нотариален акт за имот в [населено място]. Описаното като приложение към жалбата удостоверение за раждане на детето В. М. Я. Х. не е представено.

Ответникът, посредством нарочно упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата и след указания от Съда представя писмени доказателства, обосноваващи причината, поради която е отказана виза. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на

жалбата.

Съдържащите се в делото доказателства, представляващи административната преписка и тези, приложени към жалбата са приети без оспорване от страните. Приети са и писмени доказателства, представени от ДА „Национална сигурност“, съдържащи се в отделна папка – приложение, с ниво на класификация „поверително“.

Жалбоподателят М. Я. Х., по народност сириец, с гражданство на Република С. М. е заявил (л. 15 от делото) на 21.08.2020 г. пред Генералното консулство на Р. в Б. желание да получи индивидуална „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, мотивирано от това, че има сключен граждански брак с М. В. - Х., която е гражданин на РБ. Представил е документи, споменати по - горе. На 19.10.2020 г., видно от представено по делото копие (л. 8) на Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с посочване като основание, на чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

С Определение от 05.03.2021 г., постановено във връзка с възражение на ответника, за процесуална недопустимост на жалбата, Съдът прие, че е допустима, с оглед чл. 10а ал. 4 ЗЧРБ, защото с жалбата до Съда се твърди, че отказът е „неоснователен, немотивиран и незаконосъобразен“, тъй като: чужденецът е сключил граждански брак с български гражданин; от брака е родено дете (малолетно); чужденецът е „трайно установен на територията на РБ, а отказът да бъде издадена виза го лишило да се работи и да издържа семейството си.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективизиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Установява се от представените от ответника писмени доказателства, че след проведената съгласувателна процедура от ДА „НС“ и от Дирекция „Миграция“ – МВР са дадени отрицателни становища по заявлението за

издаване на виза „Д“. Мотивите са свързани с налични оперативни данни за извършвана от заявителя престъпна дейност, като част от организирана група. На лице са и данни за наложена спрямо него, през 2015 г. ПАМ „забрана за влизане в РБ“, след което доброволно е напуснал страната.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основание по т. 1, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ, съобразявайки се със становищата на ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ – МВР. Представените от ответника писмени доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, като взе предвид и информацията с ниво на класификация „поверително“. В този смисъл съдебната практика е категорична, че конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт, може да се съдържат в други, приобщи към административната преписка документи. Въз основа на тях ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Коментираният по – горе факти и обстоятелства несъмнено представляват, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ данни, че М. Х., с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава и за него има данни, че действа против националната сигурност. Тези данни не се опровергаха по време на съдебното производство. Възраженията за нарушения на чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (макар не дефинирани изрично с позоваване на този текст), са неоснователни. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретния случай, предвид семейното състояние на жалбоподателя, ако се приеме че е налице намеса в ползването на това право, същата се основава на ЗЧРБ, поради което не е недопустима, по смисъла на чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Изданият на 19.10.2020 г. от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България, в [населено място], Р. С. М. отказ да бъде издадена на М. Х. виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът установи и доказа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Отказът е издаден

от материално компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъде определено на 100 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба, вх. № 34450/03.11.2020 г. от името на М. Я. Х. – гражданин на Република С. М., против постановен на 19.10.2020 г. от завеждащ Консулската служба на РБ в Б.- Р. С. М. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“ за дългосрочно пребиваване в РБ, по Заявление, рег. № BTL20000056/21.08.2020 г.

ОСЪЖДА М. Я. Х. - гражданин на Република С. М., [дата на раждане] в [населено място] – С. да заплати на Министерство на външните работи на РБ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: